

Sygn. akt II Ca 796/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Dariusz Iskra

Protokolant Sekretarz sądowy Emilia Trąbka

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2015 roku w Lublinie, na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko M. B.

o zapłatę kwoty 1527,72 zł z odsetkami:

a) ustawowymi od kwoty 130,26 zł od dnia 8 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,

b) umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 1180,46 zł od dnia 30 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 11 czerwca 2015 roku, w sprawie I C 292/15 upr

I. zmienia częściowo zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od M. B. na rzecz (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 1310,72 zł (tysiąc trzysta dziesięć złotych siedemdziesiąt dwa grosze) z odsetkami:

a) ustawowymi od kwoty 130,26 zł (sto trzydzieści złotych dwadzieścia sześć groszy) od dnia 8 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,

b) umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 1180,46 zł (tysiąc sto osiemdziesiąt złotych czterdzieści sześć groszy) od dnia 30 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od M. B. na rzecz (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 36,15 zł (trzydzieści sześć złotych piętnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ca 796/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 8 stycznia 2015 roku powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanego – M. B. kwoty 1527,72 zł z odsetkami:

a) ustawowymi od kwoty 130,26 zł od dnia 8 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,

b) umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 1180,46 zł od dnia 30 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty

oraz zasądzenia od pozwanego kosztów procesu (k. 2-4).

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że M. B. oraz (...) Finanse Spółka Akcyjna zawarli w dniu 29 sierpnia 2012 roku umowę o kredyt konsumencki na zakup towarów i usług o nr (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną i jednocześnie zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach określonych w przedmiotowej umowie.

Powód wskazał, że w dniu 1 września 2013 roku powód nabył przedsiębiorstwo (...) Spółki Akcyjnej oraz wierzytelności z tytułu umowy nr (...) z dnia 29 sierpnia 2012 roku. W związku z powyższym powód dochodzi od pozwanego M. B. zapłaty kwoty 1527,72 zł, na którą składa się:

a) kwota kapitału 1180,46 zł, której powód dochodzi z odsetkami od dnia 30 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty,

b) kwota odsetek „karnych” – 130,26 zł, wyliczonych na dzień 29 grudnia 2014 roku, których powód dochodzi z dalszymi odsetkami ustawowymi na podstawie art. 482 k.c. i art. 359 § 1 k.c.,

c) kwota kosztów monitów i upomnień – 217 zł.

*

W dniu 12 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od M. B. na rzecz (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 1527,72 zł, w tym:

- kwotę 130,26 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty od dnia 8 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,

- kwotę 1180,46 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 30 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty,

- kwotę 217 zł

oraz kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (k.4v).

*

W dniu 27 stycznia 2015 roku M. B. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 12 stycznia 2015 roku, w którym wskazał, że „kwestionuje powództwo co do zasady – istnienie wierzytelności wskazanej w pozwie” oraz, że „powód nie wykazał zasadności roszczenia oraz z czego wywodzi kwotę dochodzoną pozwem” (k. 6-7).

*

Postanowieniem z dnia 3 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Radzynie Podlaskim (k. 9v).

*

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy w Radzynie Podlaskim oddalił powództwo (k. 59).

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 29 sierpnia 2012 roku M. B. zawarł z (...) Finanse Spółką Akcyjną z siedzibą we W. umowę o kredyt konsumencki na zakup towarów i usług o numerze (...).

Sąd ustalił, że w dniu 30 sierpnia 2013 roku powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarł z (...) Finanse Spółką Akcyjną z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności.

Sąd wskazał, że powód jako podstawę materialnoprawną dochodzonego roszczenia wskazał umowę przelewu wierzytelności, zaś jako źródło roszczenia wskazał umowę o kredyt konsumencki na zakup towarów i usług nr (...), zawartą pomiędzy M. B. a (...) Finanse Spółką Akcyjną z siedzibą we W. w dniu 29 sierpnia 2012 roku.

Sąd Rejonowy uznał, że powód nie wykazał w sposób należyty ani istnienia dochodzonej pozewem wierzytelności, ani jej wysokości. Twierdzenia powoda w tym zakresie są gołosłowne i nie znajdują potwierdzenia w przedłożonych przez powoda dokumentach.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił podstawy faktycznej i prawnej powództwa. Powód przede wszystkim nie udowodnił, że nabył skutecznie wierzytelność od (...) Finanse Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. wobec M. B., wynikającą z zawartej z nim umowy o kredyt konsumencki na zakup towarów i usług nr (...) z dnia 29 sierpnia 2012 roku. Powód w tym względzie powoływał się na umowę przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2013 roku oraz na fakt nabycia w dniu 1 września 2013 roku przedsiębiorstwa (...) Spółki Akcyjnej. Twierdził, że w tej dacie doszło do nabycia przedmiotowej wierzytelności z tytułu mowy nr (...) z dnia 29 sierpnia 2012 roku.

W ocenie Sądu Rejonowego na podstawie dołączonej do pozwu umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2013 roku nie sposób stwierdzić, że doszło do skutecznego nabycia tej konkretnej wierzytelności przez powoda, a tym samym nie można uznać, że powód posiada legitymację do występowania z żądaniem objętym przedmiotowym pozewem. Z przedłożonej przez powoda umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2013 roku nie wynika, aby wierzytelność wobec M. B., stanowiąca podstawę roszczenia powoda, została objęta tą umową. Przedmiot umowy został ujęty bowiem przez strony w sposób bardzo ogólny i dotyczył on przelewu ogółu bezspornych i wymagalnych wierzytelności pieniężnych wchodzących w skład portfela wierzytelności. Konkretyzacja tych wierzytelności miała nastąpić w załączniku nr 1 do umowy – lista wierzytelności oraz w załączniku nr 2 – lista wierzytelności spornych. Powód nie przedłożył tych załączników obejmujących wykaz nabytych wierzytelności. Tym samym dokument ten nie stanowi wystarczającego dowodu nabycia tej konkretnej wierzytelności. Dołączona przez powoda umowa przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2013 roku nie stanowi również wystarczającego dowodu nabycia przez powoda całego przedsiębiorstwa (...) Spółki Akcyjnej. Z przedmiotowej umowy przelewu wierzytelności wynika, że niniejsza umowa stanowi jedynie załącznik nr 9 do Umowy Przeniesienia Przedsiębiorstwa oraz Przejęcia Długu oraz to, że (...) Finanse Spółka Akcyjna zamierza zbyć, a (...) Bank Spółka Akcyjna zamierza nabyć przedsiębiorstwo, składnikiem którego są wierzytelności opisane w niniejszej umowie.

Brak jest zatem dowodu w postaci Umowy Przeniesienia Przedsiębiorstwa oraz Przejęcia Długu potwierdzającego fakt nabycia przedmiotowego przedsiębiorstwa przez powoda, w skład którego wchodziłaby wierzytelność wobec pozwanego M. B., stanowiąca podstawę roszczenia powoda.

Sąd wskazał, że przelew wierzytelności oznacza przeniesienie wierzytelności oznaczonej co do tożsamości i dla skuteczności takiej transakcji konieczne jest precyzyjne oznaczenie przenoszonych wierzytelności. Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest też udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

Sąd Rejonowy wyjaśnił, że fakt negocjacji pomiędzy stronami przed skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego nie jest jeszcze równoznaczny z uznaniem dochodzonego niniejszym pozewem roszczenia. Zwłaszcza w sytuacji, gdy pozwany w złożonym sprzeciwie kwestionuje istnienie i zasadność dochodzonego przez powoda roszczenia. W takiej sytuacji to na powodzie, zgodnie z art. 6 k.c., ciąży obowiązek wykazania faktów, z których wywodzi skutki prawne.

Sąd wyjaśnił że ponieważ powództwo zostało oddalone, a pozwany M. B. nie wykazał, aby poniósł jakiegokolwiek koszty procesu, Sąd, zgodnie z treścią art. 98 k.p.c., nie obciążył powoda.

*

Od wyroku z dnia 11 czerwca 2015 roku¹ apelację wniósł powód, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

„- naruszenie art. 231 k.p.c – poprzez nieuznanie legitymacji procesowej powoda

- naruszenie art. 233 k.p.c. – poprzez nierozpatrzenie dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego”.

Powód wniósł o:

„1. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kwoty 1527,72 zł wraz z dalszymi odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od dnia 30.12.2014r. do dnia zapłaty od kwoty 1180,46 zł, odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu od kwoty 130,26 zł

2. względnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;

3. zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych”² (k. 68-69).

*

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda jest zasadna częściowo.

Uzasadniony jest zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisu art. 231 k.p.c. Powołany przepis stanowi, że sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne).

Przepis art. 231 k.p.c. stanowi wyjątek od zasady, że podstawą ustaleń faktycznych w konkretnej sprawie są fakty udowodnione, a więc takie, które wynikają z dowodów bezpośrednio potwierdzających dany fakt lub fakty (art. 227 k.p.c.). W postępowaniu cywilnym ustalenie faktów następuje co do zasady po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, zaś przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.).

Przepisy Kodeksu postępowania cywilnego przewidują jednak szereg wypadków, w których podstawę ustaleń faktycznych w danej sprawie nie muszą stanowić dowody i to dowody bezpośrednio. W drodze wyjątku od zasady ustalenie faktów w postępowaniu cywilnym może nastąpić bez potrzeby przeprowadzania dowodu. Jest to możliwe w wypadkach wyraźnie wskazanych w Kodeksie postępowania cywilnego:

a) nie wymagają dowodu fakty powszechnie znane (art. 228 § 1 k.p.c.),

b) nie wymagają dowodu fakty znane sądowi urzędowo (art. 228 § 2 k.p.c.),

c) nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości (art. 229 k.p.c.),

d) gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane (art. 230 k.p.c.),

e) sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne) (art. 231 k.p.c.),

f) sąd jest związany domniemaniami prawnymi; mogą być jednak obalone, ilekroć ustawa tego nie wyłącza (art. 234 k.p.c.).

We wskazanych wyżej wypadkach ustalenie faktu w procesie może nastąpić w inny sposób, niż na podstawie dowodu bezpośredniego.

W rozpoznawanej sprawie powód udowodnił dowodami bezpośrednimi w postaci dokumentów, że (...) Finanse Spółka Akcyjna z siedzibą we W. w dniu 29 sierpnia 2012 roku zawarła z M. B. umowę o kredyt konsumencki (k. 22-23). Powód przedstawił oryginał tej umowy.

Powód udowodnił również, że z (...) Finanse Spółką Akcyjną z siedzibą we W. zawarł umowę przelewu wierzytelności w dniu 30 sierpnia 2013 roku. Powód przedstawił odpis (kserokopię) tej umowy (k. 33-38). Pozwany nie kwestionował złożonego odpisu (kserokopii) i nie twierdził, że nie odzwierciedla on oryginału zawartej umowy.

Z postanowień zawartych w § 6 ust. 1 umowy przelewu z dnia 30 sierpnia 2013 roku wynika, że zbywca wierzytelności – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zobowiązał się do przekazania nabywcy (...) Bank Spółce Akcyjnej z siedzibą we W. kompletnej dokumentacji znajdującej się w posiadaniu zbywcy, dotyczącej każdej określonej wierzytelności wchodzącej w skład „portfela wierzytelności”.

Z udowodnionych faktów takich jak:

- a) zawarcie i treść umowy kredytowej z M. B. przez (...) Finanse Spółkę Akcyjną z siedzibą we W.,
- b) zawarcie i treść umowy przelewu zawartej przez powoda z (...) Finanse Spółką Akcyjną z siedzibą we W.,
- c) dysponowanie przez (...) Bank Spółkę Akcyjną z siedzibą we W. oryginałem umowy kredytu zawartej przez (...) Finanse Spółką Akcyjną z siedzibą we W. z M. B.,

można wyprowadzić logiczny wniosek, że wierzytelność wynikająca z umowy kredytu zawartej w dniu 29 sierpnia 2012 roku była przedmiotem umowy przelewu zawartej w dniu 30 sierpnia 2013 roku.

W związku z powyższym należy uznać, że powód udowodnił, iż umowa przelewu z dnia 30 sierpnia 2013 roku zawarta pomiędzy (...) Finanse Spółką Akcyjną z siedzibą we W. a (...) Bank Spółką Akcyjną we W. obejmowała również wierzytelność, której powód dochodzi w rozpoznawanej sprawie.

Nie jest przy tym trafne stanowisko Sądu pierwszej instancji, z którego wynika, że powód powinien udowodnić podstawę prawną swojego roszczenia i podstawy tej nie udowodnił.

Z przepisu art. 227 k.p.c. jednoznacznie wynika, że przedmiotem dowodu mogą być tylko fakty, a nie przepisy prawa powszechnie obowiązującego.

Podstawa prawna roszczenia nie podlega zatem dowodzeniu, a jedynie określeniu przez sąd w procesie stosowania prawa, czego odzwierciedleniem jest ta część uzasadnienia wyroku, która zawiera wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku i przytoczenie przepisów prawa (art. 328 § 2 in fine k.p.c.).

÷

Z uzasadnienia pozwu można wnosić, że powód powoływał się w rozpoznawanej sprawie na dwie podstawy faktyczne dochodzonego roszczenia, a mianowicie fakt nabycia przez powoda przedsiębiorstwa w znaczeniu przedmiotowym należącego do (...) Finanse Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. oraz na fakt nabycia w drodze przelewu wierzytelności w stosunku do M. B..

Z twierdzeń powoda wynika, że czynność prawna zbycia przedsiębiorstwa i czynność prawna przelewu wierzytelności były od siebie niezależne, w takim znaczeniu, że ze zbywanego przedsiębiorstwa wyłączone zostały wierzytelności pieniężne, które objęto umową przelewu. W takim wypadku zbycie przedsiębiorstwa nie stanowiłoby podstawy przeniesienia na powoda dochodzonej wierzytelności, gdyż podstawą tą byłaby umowa przelewu.

W wypadku gdyby umowa zbycia przedsiębiorstwa miała obejmować całe przedsiębiorstwo w znaczeniu przedmiotowym należące do zbywcy, zbycie odniosłoby skutek do wszystkich wierzytelności zbywcy, gdyż, stosownie do przepisu art. 55² k.c., czynność prawna mająca za przedmiot przedsiębiorstwo obejmuje wszystko, co wchodzi w skład przedsiębiorstwa, chyba że co innego wynika z treści czynności prawnej albo z przepisów szczególnych.

Zwrócić także należy uwagę, że pozwany nie kwestionował twierdzeń powoda co do tego, że zawarł umowę z (...) Finanse Spółką Akcyjną z siedzibą we W., na podstawie której nabył przedsiębiorstwo zbywcy.

÷

Nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia twierdzenia pozwanego, że nie wyraził zgody na dokonanie przelewu wierzytelności. W świetle postanowień umowy kredytu zawartej przez M. B. z (...) Finanse Spółką Akcyjną z siedzibą we W., zgoda pozwanego na przelew wierzytelności o zwrot kredytu nie była potrzebna.

Kodeks cywilny nie wymaga zgody dłużnika na dokonanie przelewu wierzytelności, co wynika wprost z przepisu art. 509 § 1 k.c. Wymóg zgody dłużnika na przelew może wynikać z czynności prawnej dokonanej pomiędzy wierzycielem i dłużnikiem albo z przepisu ustawy, jeżeli taki przepis oczywiście istnieje.

Przelew wierzytelności, której powód dochodzi w rozpoznawanej sprawie, nie wymagał dla swojej skuteczności zgody dłużnika. Należy jednoznacznie podkreślić, że wymóg uzyskania takiej zgody nie wynika z przepisu art. 385³ pkt 5 k.c., na który powołuje się pozwany. Z powołanego przepisu wynika, że w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które zezwalają kontrahentowi konsumenta na przeniesienie praw i przekazanie obowiązków wynikających z umowy bez zgody konsumenta.

Przepis art. 385³ pkt 5 k.c. dotyczy instytucji prawnej nieznannej prawu polskiemu, polegającej na przeniesieniu przez jedną ze stron umowy całokształtu praw i obowiązków wynikających z tej umowy na inną osobę bez zgody kontrahenta. Przepis ten nie dotyczy natomiast w ogóle przelewu konkretnej wierzytelności wynikającej z danej umowy, niezależnie od tego, czy stroną tej umowy jest konsument, czy też nie.

÷

Nie jest uzasadniony zarzut pozwanego, że powód nie udowodnił istnienia i wysokości wierzytelności przysługującej zbywcy.

Z oryginału umowy kredytu z dnia 29 sierpnia 2012 roku wynika jednoznacznie, że pozwanemu został udzielony kredyt w kwocie 4439 zł (k. 22).

W rozpoznawanej sprawie powód dochodzi tylko części tej kwoty, a mianowicie kwoty 1180,46 zł. Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., to na pozwanym, jako na dłużniku, spoczywał ciężar udowodnienia faktu, że kredyt został przez niego spłacony w szerszym zakresie niż to wynika z twierdzeń wierzyciela. Wierzyciel powinien udowodnić jedynie fakt zawarcia umowy kredytu i jej warunki, w tym wysokość udzielonego kredytu. Natomiast to na dłużniku spoczywa ciężar dowodu faktu, że swoje zobowiązanie w zakresie zwrotu kredytu wykonał w całości lub w części.

÷

Mając na uwadze powyższe rozważania, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił częściowo zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od M. B. na rzecz (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 1310,72 zł z odsetkami:

a) ustawowymi od kwoty 130,26 zł od dnia 8 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,

b) umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 1180,46 zł od dnia 30 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty.

Kwota 130,26 zł z tytułu odsetek za opóźnienie została wyliczona przez powoda prawidłowo. Kwota ta podlegała zasądzeniu z odsetkami wskazanymi w art. 482 k.c. za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Kwota 1180,46 zł podlegała zasądzeniu z odsetkami za opóźnienie na podstawie art. 481 k.c. za okres i w wysokości wskazanej przez powoda.

Sąd Okręgowy nie orzekał o kosztach postępowania za pierwszą instancję, gdyż wyrok Sądu Rejonowego z dnia 11 czerwca 2015 roku nie zawiera rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu, a żadna ze stron nie składała wniosku o uzupełnienie wyroku na podstawie art. 351 k.p.c.

Kwestia kosztów procesu za pierwszą instancję nie była również przedmiotem zaskarżenia apelacją powoda. Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, że apelacja powoda jest w jakiejś części niedopuszczalna.

*

W pozostałej części apelacja powoda jest bezzasadna i w związku z tym podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Do pisma procesowego z dnia 16 kwietnia 2015 roku powód dołączył pozew na urzędowym formularzu oraz zestawienie przedstawiające jakie kwoty i z jakiego tytułu składają się na kwotę 217 zł, dochodzoną z tytułu „kosztów monitów i upomnień” (k. 20v).

Pozwany, który otrzymał pismo procesowe powoda z dnia 16 kwietnia 2015 roku z załącznikami, w piśmie procesowym z dnia 8 maja 2015 roku zaprzeczył twierdzeniom powoda dotyczącym okoliczności faktycznych, dodając, że powód nie wykazał, iż poniósł koszty monitów i upomnień (k. 45-45v).

Powód nie przedstawił wiarygodnych dowodów, które potwierdziłyby, że czynności wskazane w „wykazie kosztów monitów i upomnień” miały miejsce i związane były z wykonywaniem umowy z dnia 29 sierpnia 2012 roku. Nie jest takim dowodem dokument dołączony do pisma powoda z dnia 11 maja 2015 roku i znajdujący się na kartach 51-53 akt sprawy. Można jedynie przypuszczać, że dokument ten stanowi wydruk z jakiejś wewnętrznej bazy danych powoda, na której prowadzenie pozwany nie ma bezpośredniego wpływu. Dokument ten nie jest przy tym podpisany, jak również dane w nim zawarte nie pokrywają się z danymi przytoczonymi przez powoda w „wykazie kosztów monitów i upomnień”.

Powód zatem nie udowodnił, że miały miejsce czynności związane z wykonywaniem umowy kredytu, za które domaga się zapłaty przewidzianego umową wynagrodzenia. Bez znaczenia jest przy tym okoliczność, czy powód poniósł rzeczywiste koszty takich czynności, czy też nie. Powód domaga się bowiem zapłaty swoistego wynagrodzenia za te czynności, powołując się na postanowienia umowne w tym zakresie.

*

Na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził od M. B. na rzecz (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 36,15 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Apelacja powoda została oddalona tylko w nieznaczącej części, dlatego też na pozwanego należało włożyć obowiązek zwrotu powodowi wszystkich kosztów poniesionych przez powoda w postępowaniu odwoławczym. Koszty te obejmują:

a) opłatę od apelacji – 30 zł,

b) opłatę notarialną za poświadczenie zgodności odpisu pełnomocnictwa procesowego z oryginałem – 6,15 zł (k. 70v).

*

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych wyżej przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

1 W treści apelacji znajduje się oczywista omyłka dotycząca oznaczenia daty zaskarżonego wyroku, która jednak nie uniemożliwia nadania apelacji dalszego biegu – zaskarżony wyrok został wydany w dniu 11 czerwca 2015 roku, nie zaś w dniu 2 lipca 2015 roku. W dniu 2 lipca 2015 roku odpis wyroku z uzasadnieniem został wysłany pełnomocnikowi powoda (k. 65).

2 Przytoczono dosłowne brzmienie zarzutów i wniosków apelacyjnych.